

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 25. rujan 2019. [\[Multimedia\]](#)

„Stjepan 'pun Duha Svetoga' (Dj 7, 55): diaconia i martyria“

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Kroz Knjigu Djela apostolskih nastavljamo pratiti jedno putovanje: putovanje evanđelja svijetom. Sveti Luka s velikim realizmom pokazuje i plodnost ovog putovanja i pojavu nekih problema unutar kršćanske zajednice. Od samoga je početka uvijek bilo problema. Kako uskladiti razlike koje postoje unutar nje, a da ne izbiju sporovi i podjele?

U zajednicu se nije primalo samo Židove, već i Grke, odnosno ljude iz dijaspore, ne-Hebreje, s njihovom vlastitom kulturom i senzibilitetom te s drugom religijom. Danas kažemo „pogani“. I ove se prihvaćalo. Taj suživot uvjetovao je krhku i nesigurnu ravnotežu; a usred poteškoća pojavljuje se „kukolj“.

A koji je najgori kukolj koji uništava zajednicu? Kukolj mrmljanja, kukolj naklapanja: Grci mrmljaju zato što zajednica nije iskazivala pažnju njihovim udovicama.

Apostoli započinju proces razlučivanja koji se sastoji u pomnom razmatranju teškoća i zajedničkom traženju rješenja. Pronalaze izlaz u raspodjeli različitih zadataka kako bi se osigurao nesmetani rast čitavog crkvenog tijela te izbjeglo da se zanemaruje bilo „hod“ Evanđelja, bilo skrb za najsiromašnije članove.

Apostoli su sve svjesniji da je njihov glavni poziv molitva i propovijedanje Riječi Božje: moliti i naviještati evanđelje; i oni to pitanje rješavaju uspostavljanjem jezgre koju je činilo „sedam muževa na dobru glasu, punih Duha i mudrosti“ (Dj 6, 3), koji će nakon polaganja ruku biti zaduženi za posluživanje za stolovima. To su đakoni koji su osnovani radi toga, radi služenja.

Đakon u Crkvi nije svećenik drugog razreda, on je nešto sasvim drugo; on nije tu zbog oltara, nego zbog služenja. On je čuvar služenja u Crkvi. Kad đakon previše voli ići za oltar, on griješi. To

nije njegov put. Taj sklad između služenja Riječi i služenja milosrđu predstavlja kvasac koji čini da crkveno tijelo raste.

I tako apostoli postavljaju sedmoricu đakona, a među sedmoricom „đakona“ posebno se ističu Stjepan i Filip. Stjepan evangelizira snagom i *parresijom*, ali njegova riječ nailazi na najuporniji mogući otpor. Ne pronalazeći drugi način da ga zaustave, što rade njegovi protivnici? Oni biraju najbjeđnije rješenje za uništavanje ljudskog bića: to jest, klevetu ili lažno svjedočenje.

A znamo da kleveta uvijek ubija. Taj „đavolski rak“, koji je plod želje da se uništi ugled neke osobe, napada i ostatak crkvenog tijela i nanosi mu ozbiljnu štetu kada se, zbog sitnih interesa ili zato da prikrije neispunjavanje vlastitih dužnosti i obveza, skupina ljudi udružuje kako bi nekoga ocrnjivali.

Odveden pred sindrij i optužen od lažnih svjedoka – isto su učinili i s Isusom i isto će činiti i sa svim mučenicima preko lažnih svjedoka i kleveta – Stjepan, u svoju obranu, proglašava ponovno tumačenje svete povijesti sa središtem u Kristu.

A uskrsnuće Isusa koji je umro i uskrsnuo ključ je čitave povijesti Saveza. Svjestan tog preobilja Božjega dara, Stjepan hrabro prokazuje licemjerstvo kojim se postupalo s prorocima i sa samim Kristom. Doziva im u pamet povijest govoreći: „Kojega od proroka nisu progonili oci vaši? I pobiše one koji su unaprijed navijestili dolazak Pravednika čiji ste vi sada izdajice i ubojice“ (*Dj 7, 52*). Ne govori uvijeno, nego jasno, govori istinu.

To izaziva burne reakcije slušatelja i Stjepan biva osuđen na smrt, na kamenovanje. Ali on pokazuje istinski „kov“ Kristovog učenika. Ne gleda kako pobjeći, ne poziva se na osobe koje ga mogu spasiti, nego svoj život stavlja u Gospodinove ruke. Stjepanova molitva, koju je izrekao u tome trenutku, je prelijepa: „Gospodine Isuse, primi duh moj!“ (*Dj 7, 59*) – i umro je kao sin Božji, opraštajući: „Gospodine, ne uzmi im ovo za grijeh!“ (*Dj 7, 60*).

Te Stjepanove riječi uče nas da naš identitet djece Božje ne otkrivaju lijepi govori, nego vrsnost naše vjere pokazuje jedino predavanje vlastitoga života u Očeve ruke i opraštanje onima koji nas vrijeđaju.

Danas je više mučenika nego u počecima života Crkve i mučenici su posvuda. Današnja Crkva bogata je mučenicima, natopljena je njihovom krvlju koja je „sjeme novih kršćana“ (*Tertulijan, Apologeticum, 50.13*) i osigurava rast i plodnost Božjem narodu.

Mučenici nisu „drveni kipovi“, već muškarci i žene od krvi i mesa koji su – kako se kaže u Otkrivenju – „oprani... haljine svoje i ubijelili ih u krvi Jaganjčevoj“ (7, 14). Oni su pravi pobjednici.

Molimo i mi Gospodina da, gledajući mučenike negdašnje i današnje, uzmognemo naučiti živjeti punim životom, prihvaćajući mučeništvo svakodnevne vjernosti evanđelju i suobličavanja Kristu.

Na kraju pozdrava vjernicima na talijanskom jeziku

Idući petak slavit ćemo spomen svetoga Vinka Paulskog, utemeljitelja i zaštitnika svih dobrotvornih udruženja. Neka primjer koji nam je dao sveti Vinko Paulski vodi sve vas prema radosnom i nesebičnom služenju potrebitima i otvori vas dužnosti gostoljubivosti i daru života.
